

Sygn. akt II AKa 407/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Wróblewska

SO (del.) – Anna Grodzicka

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2023 r.

sprawy: 1. R. J. (1), syna W. i M. z domu D., urodzonego dnia (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 190 § 1 k.k. ;

2. R. M. (1), syna J. i M. z domu H., urodzonego dnia (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. i z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 157 § 2kk w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. M. (1) i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 08 czerwca 2022 r.

sygn. akt VK 150/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. J. (1) i R. M. (1),

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. - Kancelaria Adwokacka w W. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych, powiększone o 23% VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu przed Sądem II instancji,

3. zwalnia oskarżonego R. M. (1) od kosztów sądowych postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej, obciążając nimi Skarb Państwa, zaś kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w części związanej z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II AKa 407/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2022r., w sprawie V K 150/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia przez obrońcę R. M. (1)

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu odnośnie czynu z punktu IV, a mianowicie art. 280 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż działanie oskarżonego R. M. (1) podczas drugiej wizyty u pokrzywdzonego, zakończonej zaborem 6 puszek piwa marki H. oraz 0,5 litra wódki stanowi przestępstwo rozboju, w sytuacji gdy oskarżony dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego nie używał tych działań jako środka do zabrania rzeczy, a dopiero po zadaniu dwóch ciosów pokrzywdzonemu, wychodząc z pokoju nr (...), dokonał zaboru rzeczy stanowiących własność pokrzywdzonego.	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia odnośnie czynu z punktu V wyroku,	

- art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań V. O. i uznanie, że jej zeznania są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, pomimo że pokrzywdzona dwukrotnie przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym zeznawała w sposób odmienny, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania przez sąd błędnych ustaleń faktycznych i uznania, że R. M. (1) groził pokrzywdzonej wymachując nożem oraz grożąc słownie pozbawieniem życia, przy czym groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona;

- art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień R. M. (1), w zakresie w jakim sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i spójne w odróżnieniu od zeznań pokrzywdzonej, znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach w sprawie;

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań B. P. (1), który wskazał, że pokrzywdzona mówiła o dwóch sprawcach, którzy jej grozili, a nie wyłącznie o osobie R. M. (1);

- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie przez sąd części zeznań świadków tj. B. P. (1) i I. D., w zakresie w jakim ci świadkowie zeznają o zaburzeniach psychicznych V. O., a które to okoliczności wpływają na ocenę wiarygodności jej zeznań;

- art. 5 § 2 k.p.k., poprzez wydanie przez sąd wyroku skazującego za czyn z art. 190 § 1 k.k., pomimo istnienia licznych nie dających się usunąć wątpliwości;

	- art. 4 k.p.k., poprzez brak obiektywizmu po stronie sądu, które przejawia się kierunkowym nastawieniem do sprawy.	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana												
<table border="1"> <tr> <td colspan="3"><u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>Prokuratora</u></td> </tr> <tr> <td># na korzyść</td> <td># w całości</td> <td></td> </tr> <tr> <td># na niekorzyść</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>R. M. (1) i R. J. (1)</td> <td></td> <td></td> </tr> </table>	<u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>Prokuratora</u>			# na korzyść	# w całości		# na niekorzyść			R. M. (1) i R. J. (1)					
<u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>Prokuratora</u>															
# na korzyść	# w całości														
# na niekorzyść															
R. M. (1) i R. J. (1)															

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2.</u> <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – art. 7 k.p.k.	

	i 410 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegający na niewłaściwym uznaniu, iż brak przesłanek do uznania, iż R. J. (1) i R. M. (1) dokonali zaboru mienia w postaci 2 opakowań papierosów oraz gotówki	

w
kwocie
50
złotych
na
szkodę
V. Y.
podczas
bytności
R. M.
(1) i
R. J.
(1) w
pokoju
pokrzywdzonego,
a
nadto
brak
dowodów
wskazujących
na to,
aby R.
J. (1)
groził
V. O.
pozbawieniem
życia,
podczas
gdy
prawidłowa
ocena
zgromadzonych
dowodów
prowadzi
do
przeciwego
wniosku
tj.
stwierdzenia,
że
zabezpieczone
podczas
zatrzymania
oskarżonych
przedmioty
wskazują
na
wyczerpanie
przez
nich

	<p>znamion czynów z art. 280 § 1 i 2 k.k., a co skutkowało niezasadną zmianą przez sąd meriti kwalifikacja prawną czynu przypisanego R. J. (1) i R. M. (1) na art. 158 § 1 k.k. i art. 159 k.k., a nadto uniewinnieniem R. J. (1) od popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec</p>	

R. M.
(1)
orzeczonej
za
czyn z
punktu
v
zaskarżonego
wyroku
z
art.190
§ 1
k.k. w
stosunku
do
stopnia
winy i
społecznej
szkodliwości
czynu
oraz
realizacji
celów,
jakie
winna
spełnić
kara
w
zakresie
prewencji
szczególnej
i
społecznego
oddziaływania.

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	Zmiana w zakresie pkt I i IV wyroku poprzez uznanie R. J. (1) i R. M. (1) za winnych czynów zarzuconych im w punktach I i III aktu oskarżenia tj. z uwzględnieniem w opisie czynów, jak i kwalifikacji prawnej art. 280 § 1 i 2 k.k. Uchylenie kary łącznej, wymierzenie R. M. za czyn 1
---	-----------	---

aktu
oskarżenia
kary
5
lat
pozbawienia
wolności,
a za
czyn
z
punktu
2
kary
1
roku
pozbawienia
wolności
i
wymierzenie
kary
łącznie
6
lat
pozbawienia
wolności.

Uchylenie
zaskarżonego
wyroku
w
zakresie
punktu
II
tj.
uniewinnienia
R.
J.
(1)
od
popelnienia
czynu
z
art.
190
§ 1
k.k.
i
przekazanie
w
tym

			zakresie do ponownego rozpoznania.
--	--	--	---

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<u>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 7, 410, 5 § 2, art. 4 k.p.k., błędnych ustaleń faktycznych – niezasadne.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Z formalnego punktu widzenia wskazać należy, iż niezasadnie w apelacji obrońcy postawiono zarzut obrazy prawa materialnego – art. 280 § 1 k.k., skoro w rzeczywistości obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie tego, że R. M. (1) w trakcie używanej wobec V. Y. przemocy towarzyszył zamiar kradzieży mienia w postaci zgrzewki piwa i 0,5 litra wódki.</p> <p>Odczytując nawet powyższy zarzut właściwie, Sąd odwoławczy nie dopatrył się w orzeczeniu Sądu I instancji błędnych ustaleń faktycznych.</p> <p>Trafnie bowiem w realiach przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy jako motyw pobicia</p>		

pokrzywdzonego wykluczył chęć odzyskania długu.

Sam pokrzywdzony, będąc przesłuchanym następnego dnia po zdarzeniu nie zeznawał o istnieniu długu, a zdarzenie opisał jako z jego punktu widzenia niezrozumiałe, bowiem nie znał znaczenia słów wypowiedzianych w języku polskim przez R. M. (1). Jego brat B. Y. oraz współlokator I. D. nie potwierdzili, aby pokrzywdzony pożyczał pieniądze, zaś ten ostatni dodatkowo zeznał, że w czasie półtora miesiąca kiedy mieszkał z pokrzywdzonym oskarżeni go nie odwiedzali.

R. M. (1) w dniu 22 czerwca 2020r. wyjaśnił, że poszedł do V. Y. po 250 złotych, które mu pożyczył razem z R. J. (1). Zdenerwował się, gdy okazało się, że nie posiada on pieniędzy, a ma pieniądze na alkohol. Szef o imieniu A. kazał pilnować pokrzywdzonego, bo pił i nie przychodził do pracy.

W dniu 14 września 2020r. podał, że pobił i pociął twarz pokrzywdzonego, gdyż ten groził jego żonie. Alkohol natomiast zabrał na prośbę szefa. Pieniądzy w kwocie 50 złotych nie zabrał, ale „musiała to zrobić A.”, która „grzebała” w portfelu V.. Jej też podobno był winien pieniądze. Pomijając fakt, że według R. J. (1) dług miał wynosić nie 250 złotych, a 1000 złotych, to z żadnego obiektywnego dowodu nie wynika, by podawany przez oskarżonych fakt miał miejsce.

Pomimo złożenia przez oskarżonego wyjaśnień tej treści, wykluczyć również należy możliwość, iż R. M. działał w celu „zabezpieczenia” alkoholu na prośbę swego przełożonego, ponieważ pracował u tego samego pracodawcy,

któremu miało zależeć na trzeźwości podległych mu pracowników, natomiast w chwili zatrzymania zabezpieczono u niego już nie 6, a 5 puszek piwa H. (k. 7).

Z kolei z zeznań V. Y. wynika, że nie doszło do rozerwania więzi czasowej pomiędzy użyciem przemocy przez R. M. (1), a kradzieżą wódki oraz 6 puszek piwa. Pokrzywdzony mianowicie zeznał, że kiedy za drugim razem tego samego dnia przyszedł do niego R. M. (1), to coś krzyczał i dwukrotnie uderzył go pięścią w twarz. Po tych uderzeniach bardzo słabo się poczuł i usiadł, a w tym momencie „R. rozejrzał się po pokoju i zabrał z niego 6 puszek piwa H., były w jednej zgrzewce i 0,5 litra wódki” (k. 41). Z ujawnionych przez pokrzywdzonego okoliczności jednoznacznie wynika, że przemoc służyła przełamaniu jego oporu, gdyż dobrowolnie by nie oddał swego mienia i owego rozglądania, nie można traktować jak obrońca, jako przejawu zamiaru popełnienia wykroczenia, który się zrodził po pobiciu nie związanego z kradzieżą. Wszystkie zachowania oskarżonego miały miejsce jednocześnie – przemoc i kradzież tego, co w danym momencie oskarżony uznał za wartościowe dla niego. Dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń nie podważa podniesiony przez obrońcę fakt, że gdyby R. M. chciał dokonać kradzieży, to zrobiłby już wtedy, gdy pierwszy raz przyszedł do pokrzywdzonego i krzyczał niezrozumiałe dla niego słowa. Okoliczność ta świadczy wyłącznie o tym, że wówczas jeszcze nie powstał u niego zamiar użycia przemocy, gdyż jej nie używał oraz kradzieży. Zamiar ten skryształizował się podczas drugiej wizyty w pokoju V. Y..

W odniesieniu do gróźb kierowanych wobec V. O., także Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji obrońcy R. M. (1).

Przywołany w apelacji B. P. (1) (w rzeczywistości P.) nie był bezpośrednim świadkiem gróźb, znał je jedynie ze słyszenia. Z zacytowanego w środku odwoławczym fragmentu zeznań świadka nie wynika, jednoznacznie, iż V. O. opowiadała mu o dwóch sprawcach gróźb, bo kiedy przechodził do relacjonowania szczegółów, to nie potrafił wskazać czy obaj mężczyźni uczestniczący w zdarzeniu jej grozili, czy tylko jeden z nich. Niezależnie od powyższego, gdyby nawet przyjąć na potrzeby rozważań obrońcy, że R. J. (1) również groził pokrzywdzonej nożem, to jego zachowanie nie uwalniałoby od winy R. M. (1). W zakresie tego oskarżonego równie jak on sam, była stanowcza V. O.. Z zeznań I. D. wynika, że nie była ona osobą konfliktową, a jedynie krzyczała kiedy ktoś nie sprzątał. Zeznania dotyczące gróźb złożyła po wyprowadzeniu się z hostelu R. M. (1), w związku z czym humorystycznie brzmi jego tłumaczenie, że został pomówiony złośliwie, gdyż nie chciał donosić o tym co dzieje się na terenie obiektu. Żadne fakty nie wskazują na, to, że pokrzywdzona mogła bezpodstawnie pomówić oskarżonego z powodu jakichś uprzedzeń, czy konfliktu. Uwagę należy zwrócić również na to, że pomimo ewentualnych trudności w komunikacji spowodowanych wadą wymowy oskarżonego i słabą znajomością języka polskiego, to pokrzywdzona miała prawo zachowanie oskarżonego potraktować jako gróźbę

pozbawienia życia w sytuacji, kiedy rozkładał on nóż, wymachiwał nim przed nią, będąc zdenerwowanym z powodu odmowy wydania pałki, co określił wulgarnym słowem, iż był „wku....”(k. 89). Co prawda właściciel hostelu wyraził opinię, że pokrzywdzona mówiła trochę po ukraińsku, a trochę po polsku, to jednak ona sama do protokołu zeznała, że zna język polski w mowie i piśmie, na dowód czego pod dwoma protokołami osobiście dokonała wpisu w zakresie zgodności jej zeznań z zapisem.

Obrońca wspomagając się zeznaniami B. P. (2) i I. D. wskazał w apelacji, że zeznania pokrzywdzonej nie stanowią pełnowartościowego materiału dowodowego z powodu oznak zaburzeń psychicznych. Odnosząc się do tej kwestii stwierdzić należy, że świadkowie podzielili się swymi odczuciami, co jednak nie daje pewności. W tle rysował się też jakiś bliżej nieokreślony konflikt z B. P. (2), który według przekazu I. D. (ze słyszenia) miał grozić V. O. i usunąć ją z hostelu, możliwe, że z powodu ciąży. Ta kwestia nie została zbadana, gdyż pozostawała poza zakresem sprawy. W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzoną dwukrotnie przesłuchano i nie nabrano wątpliwości co do jej zdolności postrzegania i odtwarzania zdarzeń. Jedyne co można zarzucić funkcjonariuszom to to, że dopuścili do rozbieżności odnoszących się do roli R. J. (1) i ich na tym etapie nie wyjaśnili, a w postępowaniu sądowym nie było to już możliwe.

Fakt demonstrowania przez R. M. noża przed pokrzywdzoną jest niesporny, bo przyznany przez niego. Wyjaśnienia dotyczące tego,

że okazywał nóż w celu wykazania, że niezasadnie uznano, iż posiadanie pałki w hostelu jest niedozwolone, a noża tak, są niewiarygodne. Każdy człowiek, nawet dziecko wie jak wygląda nóż, a zatem oskarżony wyjmując go i rozkładając chciał wywołać w psychice pokrzywdzonej inny efekt niż zapoznanie jej z wyglądem noża – obawę przed groźbą jej spełnienia, w tym przypadku wyartykułowaną – pozbawienia życia.

Apelacja prokuratora również nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelacja dotycząca czynu zarzuconego obu oskarżonym – rozboju kwalifikowanego mającego mieć miejsce w ostatniej fazie zdarzenia, kiedy do R. M. dołączył R. J. (1) już wyjściowo w akcie oskarżenia została oparta na domniemaniach, a nie dowodach. Nie budzi wątpliwości, że oskarżeni pobili pokrzywdzonego, natomiast R. M. (1) nożem spowodował u niego nożem obrażenia ciała w obrębie twarzy. Te okoliczności przyznali oskarżeni, choć R. J. (1) nieprawdziwie i wbrew zeznaniom naocznego świadka – A. D. wyjaśnił, że do okaleczenia V. Y. doszło podczas jego nieobecności.

Nie mają znaczenia wywody skarżącego dotyczące tego do jakiego momentu zdarzenie było obserwowane przez A. D.. Pewne natomiast jest, że w sposób niesporny nie da się tego momentu ustalić. Nie można jednak dowodów zastępować domniemaniami, iż skoro oskarżeni byli w pokoju i pobili pokrzywdzonego, to również dokonali zaboru dwóch paczek papierosów i 50 złotych. Samej kradzieży nie widział V. Y., który przytomność odzyskał w

szpitalu, nie widziała A. D., natomiast oskarżeni się do niej nie przyznali. Oceny sytuacji nie zmienia podnoszony w apelacji fakt, że oskarżeni zostali zatrzymani kilka godzin po zdarzeniu, w związku z czym R. M. miał czas rozporządzić dziesięcioma złotymi z ukradzionych 50 i dlatego miał łącznie 140 złotych w banknotach 100 złotych i dwa po dwadzieścia złotych. Na marginesie zauważyć należy, że współlokatorowi pokrzywdzonego I. D. ukradziono pieniądze w kwocie 1300 złotych i o to nie oskarżono R. M. i R. J., ani takich pieniędzy przy nich nie odnaleziono, co oznacza, że przestępstwa w nie zabezpieczonym pokoju mogły się dopuścić osoby trzecie. Rację też przyznać należy Sądowi I instancji, że 9 sztuk papierosów popularnej marki, tej samej która zginęła pokrzywdzonemu, a została zabezpieczona w trakcie przeszukania R. M. nie stanowi dowodu na to, że pochodziły z jednej z dwóch skradzionych mu paczek.

Sąd II instancji uznał również za niezasadną apelację prokuratora w odniesieniu do R. J. (1), którego sąd a quo uniewinnił od popełnienia czynu polegającego na kierowaniu gróźb wobec V. O..

Wbrew zasadom określonym w art. 7 k.p.k. byłoby zaakceptowanie oceny dowodów zaproponowanej przez skarżącego, iż podstawą ustaleń faktycznych w zakresie R. J. winny stać się składane w drugiej kolejności zeznania pokrzywdzonej. Koncepcja ta pomija fakt, że zeznania były ze sobą sprzeczne. W dniu 21 czerwca 2020r. V. O. co prawda zeznała, że wnosi o ściganie i ukaranie sprawców tego czynu, lecz w opisie wskazała na jednego sprawcę gróźb. Podąła

mianowicie, iż doszło do awantury z dwoma mężczyznami, którzy chcieli by wydała im pałkę. Ten niższy sobie poszedł, a ten wyższy w pewnym momencie wyjął nóż rozkładany koloru oliwkowego i stojąc naprzeciw niej w odległości około 2 metrów wykonywał ruchy tym nożem w jej kierunku, tak jakby chciał ją dźgnąć. Była wystraszona, sądziła że to naprawdę zrobi, bała się o swoje życie. Choć wniosek o ściganie sprawców został potraktowany jako asumpt do ponownego jej przesłuchania, to wykonano tę czynność nieprofesjonalnie, bowiem nie próbowano nawet wyjaśnić jak możliwe jest, aby młodszy ze sprawców też groził użyciem noża w tym samym czasie kiedy czynił to R. M., skoro wcześniej twierdziła, iż nie był przy tym obecny.

Pomimo, że u obu oskarżonych zabezpieczono noże podczas zatrzymania, to należało nie dając się usunąć wątpliwości potraktować na korzyść oskarżonego, gdyż w postępowaniu sądowym nie udało się przeprowadzić dowodu z zeznań pokrzywdzonej.

Wniosek

Wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie IV i uznanie, że czyn wyczerpuje ustawowe znamiona art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 119 § 1 k.w. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie łagodniejszej kary – niezasadny.

Wniosek obrońcy o uniewinnienie R. M. od czynu z art. 190 § 1 k.k.-niezasadny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – niezasadny.

Wniosek prokuratora o zmianę w zakresie pkt I i IV wyroku poprzez uznanie R. J. (1) i R. M. (1) za winnych czynów zarzuconych im w punktach I i III aktu oskarżenia tj. z uwzględnieniem w opisie czynów, jak i kwalifikacji prawnej art. 280 § 1 i 2 k.k. – niezasadny.

Wniosek o uchylenie kary łącznej, wymierzenie R. M. za czyn 1 aktu oskarżenia kary 5 lat pozbawienia wolności, a za czyn z punktu 2 kary 1 roku pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności - niezasadny.

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu II tj. uniewinnienia R. J. (1) od popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. i przekazanie w tym zakresie do ponownego rozpoznania - niezasadny.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z treści art. 7 k.p.k. można wyprowadzić dwie normy: pierwszą – dotyczącą przedmiotu oceny, i drugą – odnoszącą się do sposobu tej oceny. Przedmiotem oceny powinny być bowiem wszystkie przeprowadzone dowody (art. 7 in principio). Natomiast sposób oceny tych dowodów polega na dokonaniu jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 in fine). Z komentowanego przepisu wynika więc, że warunkiem

prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Użyte tu określenie „wszystkie dowody” odnosi się tylko do dowodów istotnych w sprawie -art. 366 § 1 k.p.k.(Komentarz do kodeksu postępowania karnego pod red. Dariusza Świeckiego z 2022r.).

W ocenie Sądu odwoławczego, oceniając materiał dowodowy Sąd I instancji spełnił wszystkie powyższe kryteria, nie naruszając zarówno art. 7, jak i 410 k.p.k., co wykazano w rubryce nr 3. Z faktu, że pewnej grupie dowodów sąd dał wiarę, a innej, szczególnie wyjaśnieniom M. M. w części tego waloru odmówił, nie można wyprowadzić wniosku, że naruszył zasadę obiektywizmu, wyrażoną art. 4 k.p.k. Wątpliwości prezentowane przez obrońcę, a usuwalne poprzez prawidłowe zastosowanie art. 7 k.p.k. nie czynią zasadnym zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Z kolei w odniesieniu do R. J. (1) nie było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie gróźb, albowiem w tym właśnie przypadku powtórne postępowanie nie usunęłoby wątpliwości co do jego sprawstwa. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumpcji zachowania oskarżonych pod normy prawne wskazane w wyroku.

Nie zachodziły przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k., a mianowicie nie zaistniały wypadki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. i nie było konieczne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości. Dlatego nie było możliwości uwzględnienia alternatywnego wniosku obrońcy o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Z ugruntowanego orzecznictwa wynika, że rażąca niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 KPK) zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwa nie uwzględnia należycie stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osób skazanych. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy.

W przypadku R. M. (1) Sąd Okręgowy przeanalizował całą jego drogę życiową, uprzednią karalność, skłonność do zachowań agresywnych, oraz uwzględnił wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a zatem wymierzonej mu kary nie można uznać za rażąco łagodną lub rażąco surową. Jest ona współmierna do zawinienia i społecznej szkodliwości czynów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2023r., w sprawie o sygn. Akt II AKa 407/22 Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2022r., w sprawie V K 150/21 w zakresie winy i kary.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nietrafne okazały się zarzuty zarówno dotyczące obrazy prawa procesowego, jak i ustaleń faktycznych.</p> <p>Sąd Okręgowy wydał orzeczenie w oparciu o całokształt ujawnionych w toku rozprawy okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, wyczerpująco i logicznie uzasadnił, uwzględniając wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. W związku z powyższym wyrok utrzymano w mocy.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>

Zwiążle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>			
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
		.	
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k. Sąd orzekł o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

Katarzyna Wróblewska Anna Zdziarska Anna Grodzicka

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawa-Praga z dnia 8 czerwca 2022., w sprawie V K 150/21.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 8 czerwca 2022r., w sprawie V K 150/21		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------